

Следъ клетвата момчетата навлѣзли въ ладията. Караджата ги брои единъ по единъ. Гъркътъ стопанинъ едва сега вижда работата, че това не сж дърва, а юнаци, сбърква се и опитва да вика, но Караджата туря ржка на револвера, дава му знакъ да мълчи и борцитѣ потеглятъ нагоре по водитѣ на тихия бѣлъ Дунавъ. Караджата заема челното мѣсто на кораба и съ върлина опитва дълбочината на водата. Платната се разпускатъ, загребватъ греблата на юнацитѣ, които вече сж се прекръстили благоговейно за „добра сполука“ въ светата борба. Сребърнитѣ звезди, грѣйнали по Божието небе, ги водятъ въ тежкия пжтъ.

Цѣла нощъ борцитѣ плуватъ покрай румънскиятъ брѣгъ. При зори нѣкои отъ момчетата оставятъ възстаническитѣ дрехи, слизатъ на брѣга турятъ вжда на вратовѣтъ и дълго теглятъ другаритѣ си. Отъ хълма ги съглежда румънскиятъ часовий.

— Какво има въ чама? — питатъ.

— Солена риба! — отговаря Караджата спокоенъ и не вдига очи. Самообладанието на героя пази ония, които отиватъ на смъртъ.

И постътъ е минатъ. На едно малко островче тѣ престояватъ презъ деня, а презъ нощта гжститѣ върби разкриватъ клони за да изпратятъ своитѣ странни гости насреща — къмъ Вардимското блато — дето ще цѣлунатъ